

۱۳۶- در شب بیست و هفتم ماه رمضان

از زید بن علی علیه السلام روایت شده است که فرمود: شنیدم پدرم علی بن الحسین علیه السلام در شب بیست و هفتم ماه رمضان، که از اول شب تا آخر آن می‌گفت:

اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي التَّجَافِيَّ عَنْ دَارِ الْعُرُورِ، وَالْإِنَابَةَ إِلَى دَارِ الْخُلُودِ، وَالِاسْتِعْدَادَ لِلْمَوْتِ قَبْلَ حُلُولِ الْفَوْتِ.

خداوندا، دوری گزیدن و کنار کشیدن از سرای فریب و بازگشت به سرای جاودانگی و آمادگی برای مرگ پیش از فوت فرصت را، روزی‌ام کن.

و در اقبال الاعمال زاید بر آن است که لفظ آن چنین است:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأُقَسِّمُ عَلَيْكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّاكَ بِهِ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِكَ، أَوْ اسْتَأْثَرْتُ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، وَأَسْأَلُكَ بِاسْمِكَ الْأَعْظَمِ الَّذِي حَقُّ عَلَيْكَ أَنْ تُجِيبَ مَنْ دَعَاكَ بِهِ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَتُسْعِدَنِي فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ سَعَادَةً لِأَشْقَى بَعْدَهَا أَبَدًا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

خداوندا، از تو به همه اسمها و کمالات تو که یکی از آفریده‌هایت تو را بدان خوانده است، یا در علم غیب برای خود برگزیده [و اندوخته‌ای]، درخواست نموده و سوگند یاد می‌کنم و نیز به بزرگ‌ترین اسم تو که بر تو است دعای هرکس که تو را بدان بخواند اجابت کنی، خواهانم که بر محمد و آل محمد درود فرستی و در این شب مرا چنان نیکبخت گردانی که بعد از آن هرگز بدبخت نگردم، ای مهربان‌ترین مهربانان.